

Sosyalizm Deneyimleri ve Yeni Sosyalist Tahayyül

19.06.2025 • Güncel Müdahaleler • Yeni Komünizm

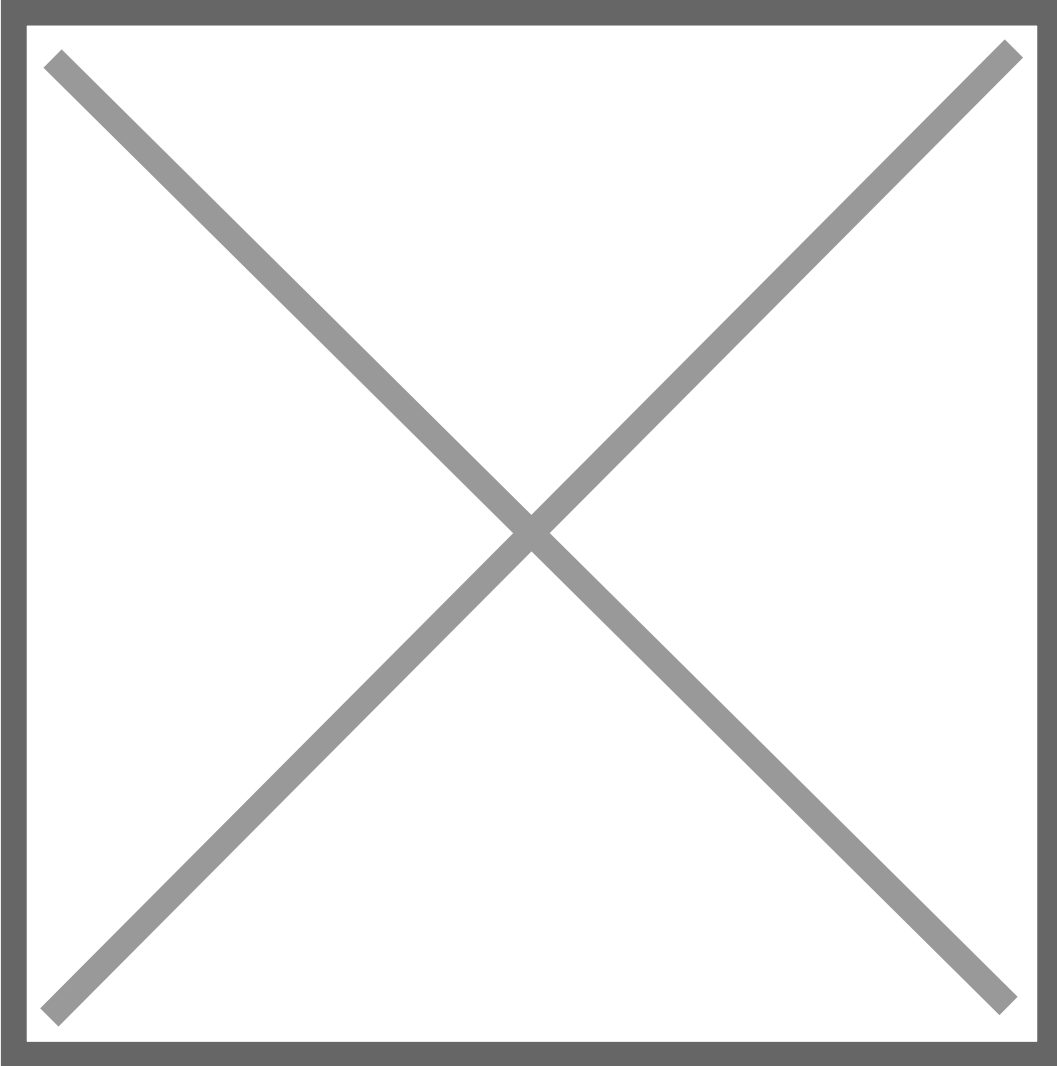
Editörün notu: Aşağıda yer almakta olan yazı, Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Gençlik Meclisi bünyesinde 15-16 Haziran 2025 tarihlerinde gerçekleştirilen Gençlik ve Demokratik Toplum Konferansında Yeni Komünizm okuru tarafından Sosyализm Deneyimleri ve Yeni Sosyalist Tahayyül adıyla gerçekleştirilen sunumun metin halidir. Sosyализm ve demokrasi kavramlarının tartışmaya daha geniş ve derin bir biçimde açılmasını, geçmiş sosyализm pratiklerinin doğru bir temelde ele alınmasını değerli görüyor ve izleyeceğimiz mücadele hattında bu tartışmaların büyük öneme sahip olacağını düşünüyoruz. Dolayısıyla bu sunumun metin olarak yayınlanmasını bu tartışmalara ufak da olsa bir katkısı olmasını umuyoruz.

Bu sunum sosyализme ilişkin son dönem yapılan yorumlara çok girmeden, geçmiş sosyализm deneyimlerinin temelini ve esasını oluşturan özgürleştirici yanına ve tali hatalarına değineceğiz. Özellikle de iki büyük devrim olan Ekim Devrimi ile Çin Devrimi üzerine duracağız. Bunları kısıtlı bir sürede yapma gerilimi ve çelişkisi içerisinde olduğumuzu söylemek isteriz. Yine de kısa bir girişte olsa, geçmiş sosyализm deneyimlerinin doğru bir analizini ve dolayısıyla doğru bir sentezini yapmak son derecede kritiktir. Şayet bu yapılmadığı takdirde sınıfsız, sömürsüz ve ayrımsız bir dünyaya ilerlemek hedefiyle olan sosyализm -sosyalist toplum- ya “kötü kokular geliyor” denilerek bir torba gibi ağzı bağlanıp rafa kaldırılacaktır ya da bir dogma haline getirilerek özgürleştirici, devrimci özünden uzaklaştırılacaktır.

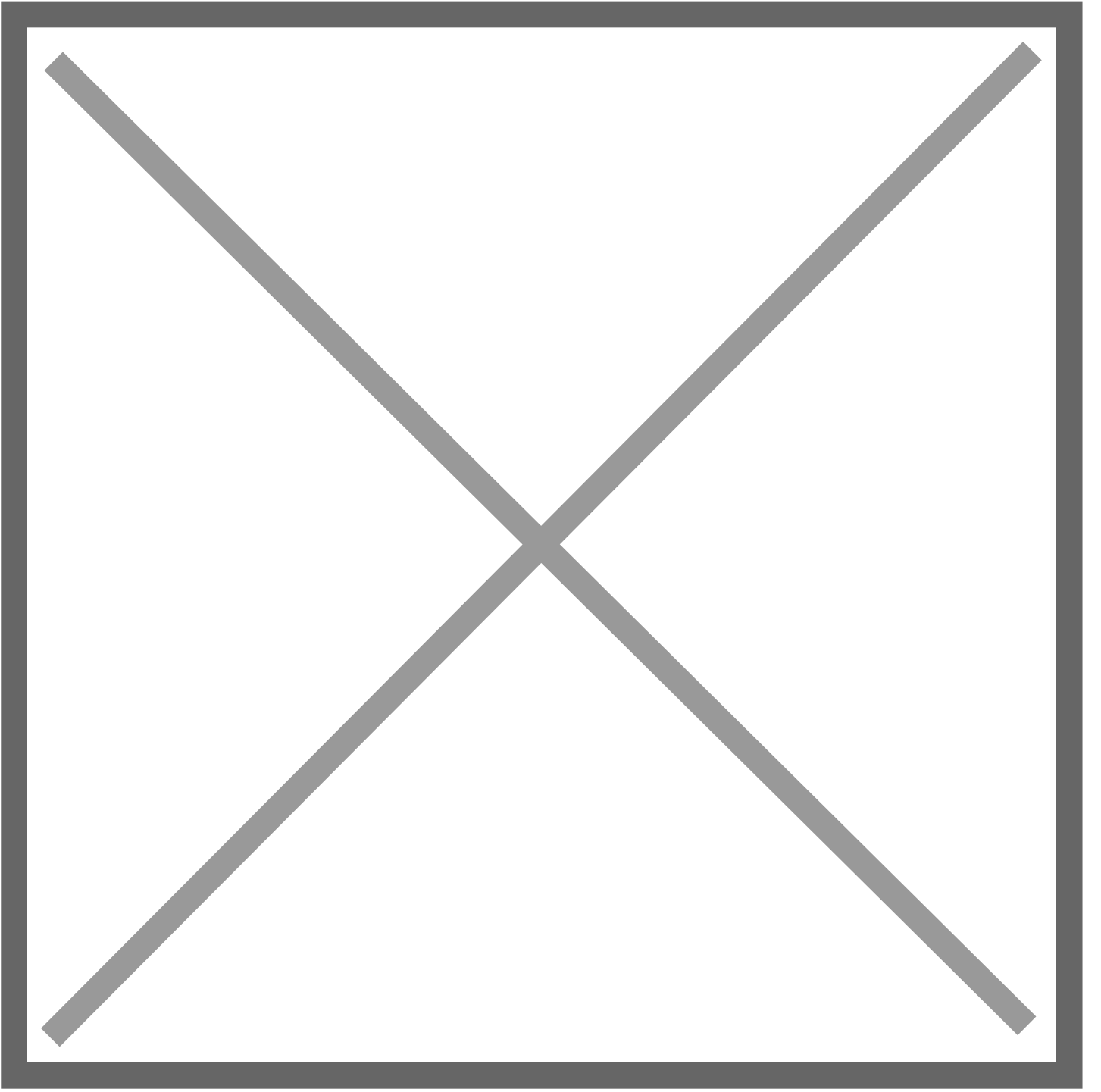
Komünizmin birinci dalgası

1871’de kısa ömürlü Paris Komünü ile başlayan, 1917-53’de Sovyetler de, 1949-1976’da Mao’nun ölümüne kadar süren komünizmin ilk dalgasında muazzam atılımlar gerçekleşti. 18. yüzyılda başlayan burjuva devrimleri “eşitlik” ve “demokrasi”, özgür bireylerin serpildiği bir toplumun olacağını söylerken, en temel insan haklarının dahi verilmesinin ötesinde baskı ve sömürüyü en ağır ve acımasız biçimde işledi. Burjuvazinin kendi iktidarını pekiştirmek ve sürdürmek üzere ezilenleri kendi bayrağı altında toplamak için 300 yıl boyunca vaat ettiği ve gerçekleştirmediği şeyleri, şanlı Ekim Devrimi ve Çin Devrimi bir gecede gerçekleştirdi. Şimdi bunlardan bazılarına değinelim.

Ekim devrimi özel mülkiyet ilişkilerinde radikal bir kopuşu temsil ediyordu. Baskının ve sömürünün dünya çapında kalkabilmesi için, “herkesin emeğine göre, herkesin yeteneğine” göre ilkesi, ilk defa bilimsel ve büyük ölçekte uygulandı. Avrupa’da 12-14 saat işçilerin canı pahasına çalıştırıldıkları koşullarda, Ekim devrimi 8 saatlik uygulamaya geçen ilk ülke oldu. Ardından, 7 saat, 6,5 saat ve yer yer 4 saatlik çalışma uygulamasına geçildi. 1 Aylık izim uygulaması yapıldı ve milyonlarca insanın karşılayabileceği tatil evleri tahsis edildi. İnsan emeği ve yaratıcılığı, özel mülkün güçlenmesi ve pekişmesi yerine, bir yandan temel ihtiyaçların karşılanması diğer yandan ise dünya devriminin ilerletilmesi temelinde ele alınıyordu.

Kadınlara seçme ve seçilme hakkı hemen tanındı, eşit işe eşit ücret ilkesi uygulandı. Kadınlar devrimin hem öznesi hem de önderi oldu. Aleksandra Kollontay, dünyanın ilk kadın bakanı olarak bu büyük devrimci atılıma önderlik etti. Din ve patriyarka altında ızdırap çeken kadınların radikal dönüşümü sağlandı. Kilise onaylı evlilikler kaldırıldı ve boşanmalar üzerinde ağır etkisi olan patriyarkal dini uygulamalar yasaklandı. Kürtaj hakkı dünyada ilk defa Sovyetler tarafından tanındı. Kolektifler oluşturularak “kadın işi” olarak adlandırılan “ev içi emek” toplumsallaştırılmaya yönelik radikal adımlar atıldı ve kadınlar tüm iş alanlarında toplumun öznesi oldu. Bu radikal ilerlemeler sadece cinsiyet eşitliği hakkının tanınması için mütevazı adımlar değildi, aynı zamanda kadınların bizzat devrimin itici bir gücü ve önderi olması için de bazı temel yöntem ve ilkeleri de barındırıyordu.

Eşcinsellik, ilk defa Ekim devrimiyle birlikte suç olmaktan çıktı -her ne kadar 1934'te tekrardan suç sayılacak olsa bile-. Çiçerin, Sovyet Dışışleri Halk Komiseri olarak dünyanın ilk eşcinsel bakanı oldu ve uzun yıllar görev yaptı. Ekim devrimi, cinsiyet rollerinden kopamayan ağır hatalarına rağmen, bundan 110 yıl önce, ilk defa radikal, büyük ölçekli ve kamusal olarak cinsiyet rollerini, eşcinselliği tartışılır hale getirdi.

Ekim devrimi, UKKTH'nı kayıtsız şartsız, amasız ve fakatsız uygulayan bir devrimdi. Finlandiya'nın bağımsızlığı tanındı. Devrimden önce bir "halklar hapishanesine" çevrilen topraklarda, federatif yönetime geçildi. Ana dilde eğitim ve hizmet temel ilke olarak yaşandı. Azınlıklara ekstra fonlar sağlanarak, kendi dillerinde dergi/gazete çıkarmaları, film çekmeleri sağlandı ve tüm dünya çapında kültürleri sergilendi. Anti-semitizm yasaklandı ve yüz yıllar boyunca pogroma uğrayan Yahudiler üzerindeki baskı son buldu. Dışlanmış oldukları meslekleri tekrardan icra edebildiler, devlet kurumlarının içerisinde çalışabildiler. Devrimden hemen sonra küçük bir azınlık olan Kürtlerin varlıkları tanındı, Kürtçe eğitim için Latin alfabesi yapıldı. Ermenistan'da Gürcistan'da ve diğer yerlerde, Kürtler kendi ana dillerinde eğitim ve hizmet aldılar. Erivan Radyosu, Kürtçe'nin ilerletilmesi için tüm Kürdistan coğrafyasına yayın yapacak şekilde Kürtçe programlar düzenledi.

Sovyetler'de çocuk hakları tanındı ve çocuklar "kadının" parçası olmak yerine toplumsallaştırılmaya çalışıldı.

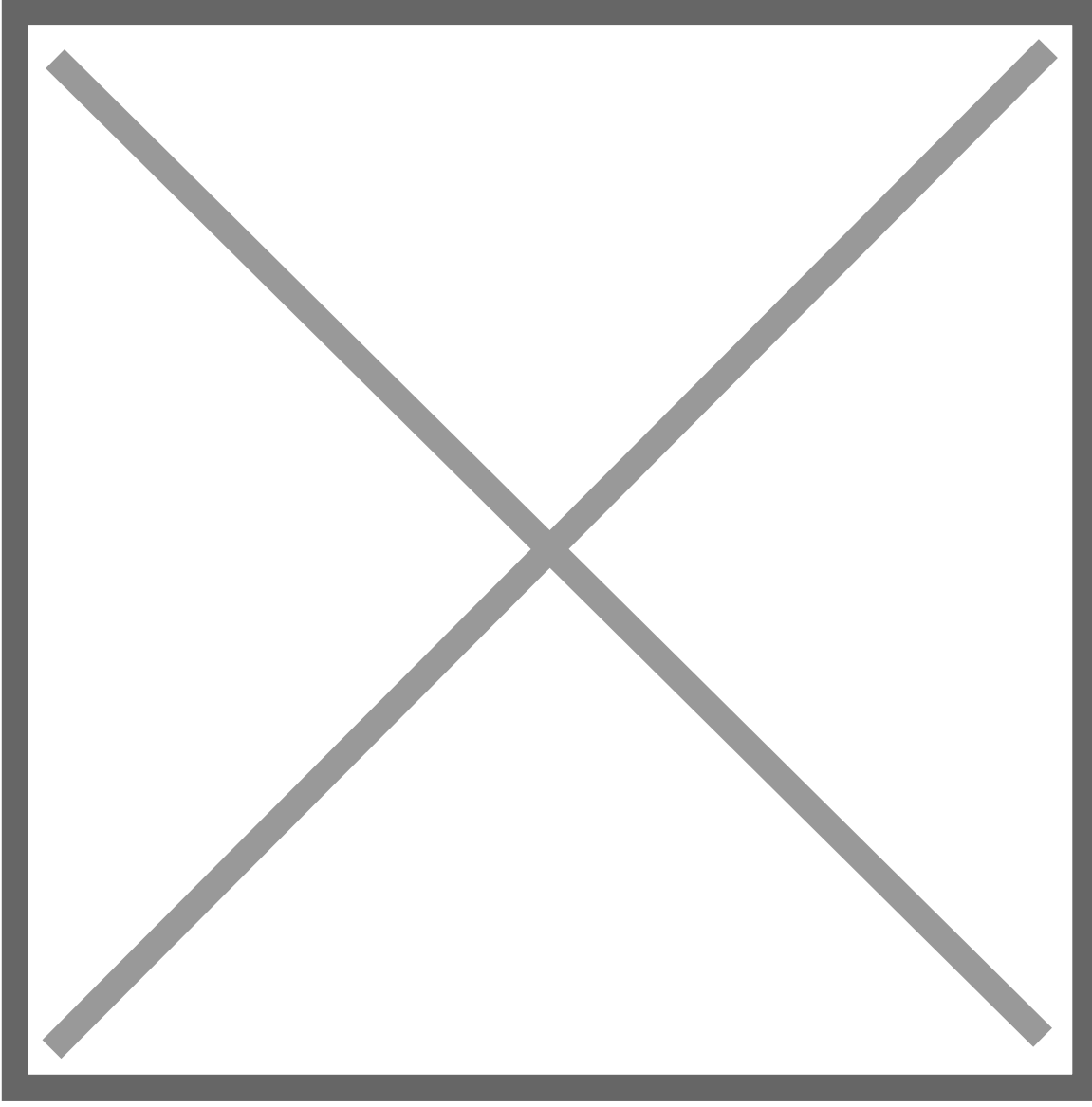
Eğitim tamamen bilimsel ve parasız ve herkes için oldu. Ekim devrimi öncesinde eğitime erişim sadece üst sınıflara aitti. Sağlıkta büyük ilerlemeler kat edildi ve tüm topluma hizmet verilecek düzeye getirildi.

Şimdiye kadar anlattıklarımız Ekim Devriminin gerçekleştirmiş olduğu ilklerden sadece bazılarıdır. 110 yıl sonra baktığımızda bu ilklerin bazılarının çok da "radikal" olmadığını düşünebiliriz ama bu kesinlikle yanlış olacaktır. Burada ifade ettiğimiz şeyler, örneğin eşit işe eşit ücret, Türkiye'de dahil olmak üzere tüm dünyada hala mümkün değildir, çünkü toplumun örgütlenmesini oluşturan şey, kapitalist üretim ilişkileridir. Kapitalist toplumun en belirleyici niteliği ise, üretimin, insanlığın, gezegenin ve üzerinde yaşayan diğer hayatların ortak çıkarını düşünerek değil, tam aksine, meta üretimi ve mübadelesi temelinde olduğunu, birbiriyle

rekabet halindeki sermayelerin sürekli olarak büyümeye yönelik zorunlulukları/itkisi olduğunu ve bu üretim ilişkilerin sonucu olarak sürekli olarak hayatları ızdırap içerisine sürüklediği, açlığı, sefaleti ve savaşları doğurduğu gerçekliğıdir. Böylesi bir ekonomik altyapıya dayalı sistemin üst yapıda -düşünce alanlarında, kültürde, hukukunda, kurumlarda vb- sürekli olarak yaptığı şey, yoğun sömürü ve baskı üzerine kurulu bu düzenin her yönüyle meşru kılınması ve pekiştirilmesidir.

Büyük Çin Devrimi ve Mao'nun Niteliksel Katkıları

1949'da Çin'de gerçekleşen devrimle insanlığın dörtte biri kurtuluşun yeni tepelerine doğru tırmanmaya başladı. Mao önderliğindeki ÇKP, 1945'te Japon emperyalizmine büyük darbe vurup, Çin'den defettikten 4 yıl sonra devrimi gerçekleştirdiler. İlk başlarda bu devrimin temel kitlesini "köylülerin" oluşturmasından ötürü proleter yani komünist bir devrim olmadığı düşünüldü. Stalin ölümünden kısa bir süre öncesine kadar bu görüşü benimsiyordu -kimi özeleştiriler vermekle birlikte, Mao'nun neyi nasıl temsil ettiğine dair bilimsel bir görüşü içermiyordu.

Mao, 1966'da Çin'de Kültür Devrimi'ni bařlatmak, yeni iř birliği ve halka hizmet deęerlerini hayata geçirmek için öğrencilerle bir araya geliyor.

Fotoęraf: AP

Çin, toprak ağaları ve savaş ağalarının hüküm sürdüğü son derecede acımasız yarı-feodalitenin hüküm sürdüğü bir ülkeydi. Köylülerin ezici bir çoğunluğu topraksızdı ve çok ağır koşullarda çalışmalarına rağmen, hayatlarını sürdürebilecek durumda değillerdi. Her yıl açlıktan on binlerce insan ölüyordu ve kıtlık "normal" yaşamın parçası halindeydi. Çin'de devrim olmadan önce ortalama insan ömrü 32 yıldı ve bu devrimden kısa bir süre sonra 70'e yükseldi. 500 milyonluk ülkede tıp eğitmi almış sadece 12 bin doktor vardı ve her yıl enfeksiyon ve parazitten kaynaklı 4 milyon insan ölüyordu. Kadınların kalçalarının ön plana çıkması ve yürürken sallanması için 7,8 yaşından itibaren demir ayakkabı giydirilirdi. Kadın işçiler, sabah erken

saatlerde işe başlasın diye, geceleri fabrika kapıları kilitlenirdi. Çin’de 60 milyon insan afyon bağımlısıydı.

Çin devrimi yeni bir devlet iktidarı, işçi-köylü ittifakı temelinde bir proletarya diktatörlüğü biçimi kurdu. Bu yeni devlet; halkın haklarını korudu, karşı devrimi ortadan kaldırma noktasında kararlı oldu ve toplumun baştan aşağı dönüştürülmesini ve dünya devriminin desteklenmesini mümkün hale getirdi. Şehirlerde ve kırsal alanlarda, toplumun her düzeyinde yeni kurumlar oluşturuldu. Bunlar Komünist Parti öncülüğündeydi, ancak eskiden sömürülen milyonlarca ve milyonlarca insanı, toplumu dönüştürmek ve yönetmek için inisiyatif almak üzere içine alıyordu. Büyük bir kitle seferberliği yapıldı.

Çin’in feodal ağalara bağlı toprakları 300 milyon köylüye dağıtılarak toprak reformu gerçekleştirildi. Bu şimdiye kadar dünya çapında yaşanmış en büyük kamulaştırmadır. Bu reform kadın-erkek eşitliği gözetilerek yapıldı, “aile” temelinde değil! Tüm bunlar Mao’nun “kadınlar göğün yarısıdır” sloganına paralel gidiyordu. Ayaklarına demir ayakkabı vurulan kadınlar devrimden sonra bale yapmaya başladılar. Çin’de kadın baletler, dünya çapında takdir kazanıyordu. Özellikle de Kültür Devrimi esnasında kadınlar devrimin öncü gücü olarak öne çıktı ve geleneksel yaşam tarzına yönelik büyük mücadelenin parçası oldular.

Mao 1949’da devrimin ilanı konuşmasında şöyle söylemişti: “Çin halkı ayağa kalktı, bu sadece başlangıçtır, uzun bir oyunun kısa açılışıdır.” Fakat devrimi gerçekleştiren bazı güçler Mao ile hemfikir değildi. Japon emperyalizmin kovulduğunu, feodalitenin tasfiye edildiğini ve “sanayi devrimi” için daha fazla ileri atılım yapılması gerektiğini düşünüyorlardı. Onların sosyalizm vizyonu aslında sadece “müreffeh” bir seviyeye ulaşmaktı, bir nevi devlet kapitalizmiydi. Mao bu tehlikenin farkına vardı ve buna karşı amansız bir mücadele yürüttü. Bir taraftan kitlelerin temel ihtiyacının karşılanması, refah düzeyinin yükseltilmesi gerekirken diğer yandan ise bunun dünya çapında devrimi ilerletmeyle arasındaki çelişkiyi gördü. Sınıfsız ve sömürsüz bir

topluma ilerlemenin sadece “mülkiyet araçlarının” ele geçirilmesinin yeterli olmadığını, üst yapıda da büyük atılımların gerçekleştirilmesi gerektiğini anladı.

Sovyetler’deki kapitalist restorasyondan da çıkardığı derslerle Mao, proletarya diktatörlüğü altında komünizm nihai hedefine doğru devrimi sürdürme teorisini geliştirdi. Mao, sosyalist toplumdaki maddi koşullar ve bunun ideolojik yansımaları olduğu sürece devrimin tersine dönmesine ve kapitalizmin restorasyonuna karşı bir garanti olamayacağını, bunu engellemenin araçlarının basit ve kolay olmadığını, bu tehlikeyi ortaya çıkaran toplumsal eşitsizlikleri ve kapitalizmin diğer kalıntılarını kısıtlamak ve nihayetinde, tüm dünya çapında devrimin ilerlemesi ile birlikte, kökünden sökmek ve ortadan kaldırmak için devrimi sürdürmekten başka bir çözüm olmadığını gördü ve vurguladı. Sosyalist toplum boyunca sınıf mücadelesinin devam ettiğini dolayısıyla sosyalist iktidarların da geriye dönebileceğini bilimsel olarak ortaya koydu. Toplumda süregiden sınıf mücadelesinin yani eski fikirlerle yeni fikirlerin mücadelesinin en fazla komünist partisi içerisinde yoğunlaştığını anladı. Mao kendisine has tarzıyla “komünistlerin çoğu, çoğu zaman komünist değildir” diyerek, komünist olmanın özel bir kumaşı olmadığını herhangi bir ezilen sınıftan ya da gruptan gelmenin komünist olmaya yönelik bir “averaaj”, yetkinlik, yatkınlık barındırmadığını ve komünist olmaya yönelik sürekli mücadelenin gerçekleştirilmesi gerektiği hakikatini yakıcı bir şekilde ortaya koydu.

Birinci komünist dalganın en yüksek tepesi olan BPKD, çoğunluğu genç olan on milyonlarca insanı harekete geçirdi. Mao, “burjuva karargahları bombalayın” diyerek, eski fikirlere tutunanlara karşı, devrimin ilerletilmesi gerekliliğini gösterdi. Kültür devrimi, burjuva medyada anlatıldığı üzere bir “taht” kavgası değildi. Şüphesiz hedefleri arasında, kapitalist yolcuları alaşağı etmek vardı ama esas görevi, sosyalist toplumda süregiden ve eski toplumdan devralınan fikirlerle mücadele etmektir. Bu mücadeleye önderlik edildi ama sadece önder kadrolarla sınırlı kalınmadı. Çin toplumunun her bir halkasında yeni yönetim biçimleri, devrimci komiteler, köylü komünleri oluşturularak, halk kitleleri bizzat bu sürecin parçası oldu. Böylece, toplum içersinde hakim olan ve kapitalist restorasyonun da temeli olan üretim ilişkileri daha

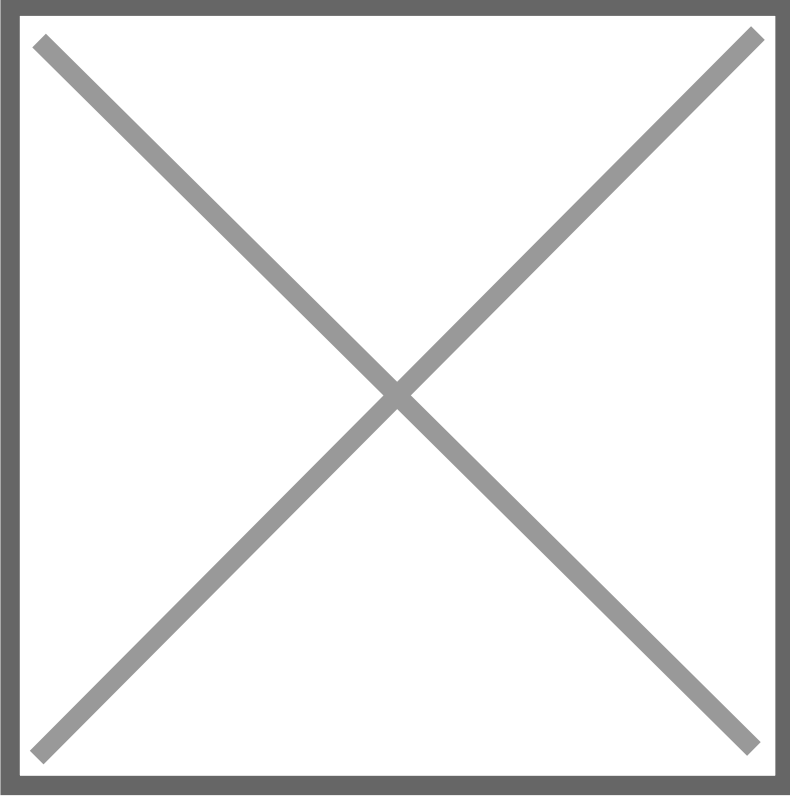
fazla sınırlandırılıyor hem de bunun düşünüş biçimlerine karşı halk kitlelerinin bilinçlerinde bir sıçrama gerçekleştirilerek, siyasi seviye yükseltiliyordu.

Mao sosyalist toplumda onu geriye doğru çeken koşulların aynı zamanda sınıfsız ve sömürsüz topluma dair gerekli sıçrayışın temeli ve potansiyeli olarak da görüyordu. Bu görüş Mao'nun Çelişki Üzerine adlı meşhur makalesindeki “zıtların birliği ve mücadelesi” ile çok yakından ilişkiliydi. Mao son derecede çalkantılı olan Kültür Devrimi esnasında, Marks'ın 18.

Brumaire'deki unutulmuş pasajını tekrar gündeme getirerek, adeta komünizme yeniden kalbini vermiş oldu ve bütün toplumu bu temelde yönlendirmeye çalıştı. Mao buna “4 Bütünler” dedi. Bunlar; “bütün sınıf farklılıklarının kaldırılması, sınıf farklılıklarının dayandığı bütün üretim ilişkilerinin kaldırılması, bu üretim ilişkilerine karşılık gelen bütün toplumsal ilişkilerin kaldırılması ve bu toplumsal ilişkilerden doğan bütün düşüncelerin devrimcileştirilmesi”

Komünist devrimin yeni bir dalgası için gerekli temel, Yeni Komünizm

1976'da Mao'nun ölümünden kısa bir süre sonra Deng Sia Ping tarafından bir darbe gerçekleştirildi. Devrimin önderleri tutuklandı ve sesleri kesildi. Halkın içerisinde binlerce devrimci bastırıldı, tutuklandı ve öldürüldü. Ve böylece sosyalizmin son kalesi olan Çin'de kapitalizme geri dönüş gerçekleştirildi. Bugün kapitalist Çin, halkın tüm kazanımlarını iptal ederek dünyanın en büyük ikinci ekonomisi olabildi.

Çin'deki karşı darbe sonrasında dünya çapında bir moralsizlik ve yönelimsizlik hakim oldu. Özellikle de adından başka hiçbir şeyi sosyalist olmayan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin feshinden sonra, dünya çapında anti komünist propaganda bir volkan gibi patladı. Bu süreçte ve devam eden yıllarda bir çok ilerici de bu propogandanın şu ya da bu düzeyde parçası oldu.

Sosyalizmin geçici yenilgisi ve komünist devrimin ilk aşamasının sona ermesi birçok negatif özelliklere neden olmuştur. Örneğin daha dar bakış açılara ve daha kısıtlı özelemlere götürmüştür. İnsanlığın, gezegenin ve üzerinde yaşayan diğer hayatların radikal olarak özgürleştirilmesi hedefinden, dar ve son derece ekonomist “kimlik” taleplerini ön plana çıkarmıştır. Bir zamanlar işin doğrusunu bilen ve daha büyük bir çaba içerisinde olanlar arasında bile, kısa dönemde, emperyalizmin ve diğer sömürücülerin hâkimiyeti altındaki dünyaya – gerçekte ve en azından öngörülebilir gelecek için – başka bir alternatif olamayacağı fikrinin kabul edilmesine yol açmıştır. Kapitalist toplumun üst yapısal düşüncesi olan demokrasi ya da radikal demokrasi tartışmaları bu süreçte daha fazla ön plana çıkmış “yegane” alternatif

olarak sunulmuştur.

Özetlemek gerekirse: Komünist devrimin ilk aşaması uzun bir yol katetti ve karşılaştığı son derece somut engelleri aşmak için mücadelede ve tüm sömürü ve baskı ilişkilerinin sonunda ortadan kaldırılacağı, halkın bütün yönleriyle yeni bir özgürlük biçimine sahip olacağı ve insanlık tarihinde eşi görülmemiş bir bilinçle ve gönüllü inisiyatifle, toplumu bütün dünya çapında örgütlemeyi ve dönüştürmeyi sürdürmeyi üzerine alacağı bir dünyaya doğru ilerlemek için mücadelede, inanılmaz derecede ilham verici şeyler başardı. Fakat pek de şaşırmamak gerekir ki, hem bu devrimlere ve ileri götürmeye çalıştıkları bu yeni toplumlara önderlik edenler tarafından işlenen pratik anlamda, hem de bu önderlerin yöntemlerinde ve anlayışlarında, bazıları oldukça ciddi olan önemli yanlışlar ve zaaflar vardı. Bu hatalar ve zaaflar komünist devrimde başlangıç denemelerinin yenilgisinin temel nedenleri değillerdi.

Sosyalizm deneyimlerinde ve genel olarak komünist hareketin tarihindeki tali hatalar, düşünce tarzlarındaki çizgi problemleri, süreç içerisinde daha köklü bir hale gelmiş ve kritik bir çelişkiyi doğurmuştur. Mao'nun tabiriyle "bir ikiye bölünmüş ve tersine dönmüştür". Devrimci Komünist Parti'nin önderi Bob Avakian bu kritik sorunlarla 60 yılı aşkındır mücadele yürütmüş ve komünizmin yeni bir sentezini bizlere sunmuştur. Bu yeni komünizm:

"Bugün geline nokta kadarki gelişme süresi boyunca komünizmin kendi bünyesinde mevcut olagelmış ciddi ehemmiyette bir çelişkinin, esas itibariyle bilimsel olan metodu ve yaklaşımı ile buna ters düşen tarafları arasındaki çelişkinin nitel bir çözümlenmesini temsil eder ve buna somutluk kazandırır...Yeni sentezde en temel ve esasa ait olan şey, komünizmin bilimsel bir metot ve yaklaşım olarak daha da geliştirilmesi ve sentezidir, ve bu bilimsel metot ve yaklaşımın genel olarak realiteye, özel olarak da, bütün sömürü ve baskı düzenlerini ve ilişkilerini alaşağı etme ve kökünden söküp ortadan kaldırmaya ve komünist bir dünyaya doğru ilerleme amacıyla yürütülen devrimci mücadeleye daha tutarlı uygulanmasıdır.

Avakian'ın özellikle gelecekteki sosyalist topluma dair tahayyülleri son derecede çığır açıcıdır:

- Komünizmin nihai hedefi doğrultusundaki dünya devriminin bir parçası olarak – temelde buna bağlı bir parçası olarak- toplumun sosyalist dönüşümünün pratiğe geçirilmesinin kavranması
- Ayakların baş olduğu, “şimdi sıra bende” gibi rövanşist bir toplumun ötesinde, tüm baskı ve sömürü formlarını yaratan ilişkilerin ve düşünüş biçimlerinin ötesine geçmek.
- Yeni sosyalist devletin konsolidasyonu ile birlikte toplumsal ilişkilerin ve toplumsal ve sınıfsal çelişkilerin ifade edilme biçimlerinin bir paraşüt misali “açılıp yayılacağı” kavranması
- “Geniş bir esnekliğe sahip sağlam çekirdek” ilkesinin sosyalist topluma uyarlanması ve önemi. Sosyalist süreç boyunca komünizme gidebilmek için entelektüel ve kültürel muhalefetin tanınması ve toplumun sürekli olarak bu tartışmaların teşvik edilmesi
- Proletarya diktatörlüğünde sosyalist anayasanın, halkın haklarının ve hukukun egemenliğinin rolünün kavranması, resmi ideolojinin olmaması.
- Sosyalist bir ülkede ve uluslararası düzlemde halkın refahı ve devrim arasındaki ilişkinin kavranması, bu ikisinin birbirini güçlendiren değil, çelişen şeyler olduğunun anlaşılması ve “bir ülke devrimi” temel alınarak değil, dünya devriminin ilerletilmesi temel alınarak çelişkilerin çözülmesi.

Burada hızlıca ifade ettiğimiz hususlar ve çok daha fazlası komünist hareketin 160 yıllık olumlu/olumsuz tecrübelerinin ve daha da geniş olarak insanlık hazinesinin deneyimlerinin bir sentezi olarak, Bob Avakian'ın mimarı olduğu ve bizzat önderlik ettiği yeni komünizmde mevcuttur. İnsanlığı, gezegeni ve bu gezegen üzerinde yaşayan diğer hayatları önemseyen ve gerçek bir kurtuluş isteyen herkesin yeni komünizmi etüt etmesi son derecede önemlidir.

Bu makalede ele alınan meseleleri daha köklü anlamak için şu çalışma ve makalelere bakınız;

Bob Avakian, Yeni Komünizm – Gerçek Bir Devrim ve Kökten Yeni Bir Toplum İçin Gerçek Kurtuluşa Giden Yolda Bilim, Strateji ve Önderlik, El Yayınları, 2018

Bob Avakian, Atılımlar [Breakthroughs]: Marx'ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım, El yayınları, 2021

*DKP ABD'in, **Komünizm: Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı: Devrimci Komünist Parti ABD'den Bir Manifesto***

Devrimci Komünist Parti ABD Merkez Komitesi'nin 6 Resmi Kararı

Bildiğinizi Düşündüğünüz Şeyi Bilmiyorsunuz: Komünist Devrim ve Kurtuluşa Giden Gerçek Yol: Tarihi ve Geleceğimiz